

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 319/2020-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Silverside, a. s., IČO 50 052 560, Plynárska 7/B, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou AK Herceg, s. r. o., Košická 56, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Herceg, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Topoľčany č. k. 8 Cb 140/2011-1040 z 12. júna 2019 a č. k. 8 Cb 140/2011-1048 z 20. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Silverside, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Topoľčany č. k. 8 Cb 140/2011-1040 z 12. júna 2019 a č. k. 8 Cb 140/2011-1048 z 20. júna 2019 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenia Okresného súdu Topoľčany č. k. 8 Cb 140/2011-1040 z 12. júna 2019 a č. k. 8 Cb 140/2011-1048 z 20. júna 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti Silverside, a. s., n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a priebeh konania po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 319/2020-25 z 19. augusta 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Silverside, a. s., IČO 50 052 560, Plynárenská 7/B, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Cb 140/2011-1040 z 12. júna 2019 a č. k. 8 Cb 140/2011-1048 z 20. júna 2019 (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že v právnej veci sťažovateľky ako žalobkyne proti žalovaným: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „žalovaní“), o náhradu škody spôsobenej nesplnením povinnosti okresný súd uznesením sp. zn. 8 Cb 140/2011 z 9. januára 2019 (ďalej aj „uznesenie o schválení zmiery“) schválil zmier strán sporu a súčasne rozhodol o vrátení 50 % zo všetkých zaplatených poplatkov sťažovateľke. Z odôvodnenia uznesenia o schválení zmiery vyplýva, že súd prvej inštancie schválil zmier strán sporu, pretože obsah zmiery nie je v rozpore s právnymi predpismi. Okresný súd

zároveň uviedol, že strany sporu skončili súdne konanie schválením zmiery po začatí prvého pojednávania, preto majú nárok na vrátenie 50 % zo všetkých nimi zaplatených poplatkov, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 7 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). O výške krátenej časti zaplatených súdnych poplatkov rozhodne súd samostatným uznesením.

3. Uznesením č. k. 8 Cb 140/2011-1028 z 12. marca 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej aj „uznesenie súdneho úradníka“) okresný súd rozhodol, že „*Žalobcovi vracia 0 eur zaplatených súdnych poplatkov.*“. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch tým, že od zaplataenia súdnych poplatkov uplynuli viac ako tri roky vzhľadom na dátum 9. januára 2019, keď bolo konanie skončené schválením zmiery.

4. Proti uzneseniu súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej žiadala, aby okresný súd zmenil sťažnosťou napadnuté uznesenie a rozhodol o vrátení zaplatených súdnych poplatkov žalobkyni v sume 33 210 eur, odvolávajúc sa na výrok uznesenia o schválení zmiery o vrátení 50 % všetkých zaplatených súdnych poplatkov. V sťažnosti poukázala na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej je predvídateľným také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu, a to v súvislosti s tým, že konajúci súd pôvodne rozhodol o vrátení súdnych poplatkov žalobcovi. Ďalej argumentovala, že strany sporu by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska právneho posúdenia veci a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy.

5. Okresný súd obsadený sudcom rozhodol vo veci sťažovateľky uznesením č. k. 8 Cb 140/2011-1040 z 12. júna 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 12. júna 2019“), ktorým v prvom výroku uznesenie o schválení zmiery v časti, v ktorej sa žalobcovi vracia 50 % zo všetkých zaplatených poplatkov, zrušuje, a v druhom výroku žalobcovi 50 % zo všetkých zaplatených poplatkov nevracia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pôvodné uznesenie o schválení zmiery vo výroku o vrátení 50 % všetkých zaplatených poplatkov žalobcovi bolo potrebné zrušiť v súlade s ustanovením § 12 ods. 3 zákona o súdnych

poplatkoch z dôvodu uplynutia lehoty na ich vrátenie v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch a rozhodnúť o nevrátení týchto poplatkov.

6. Napokon okresný súd obsadený sudcom uznesením č. k. 8 Cb 140/2011-1048 z 20. júna 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 20. júna 2019“) rozhodol tiež o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu súdneho úradníka tak, že sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil. Zrušenie uznesenia súdneho úradníka odôvodnil tým, že keďže bolo uznesenie o schválení zmiery v časti, ktorou sa žalobcovi vracia 50 % zo všetkých zaplatených poplatkov, zrušené a zároveň bolo rozhodnuté o tom, že tieto poplatky sa žalobcovi nevracajú, bolo potrebné zrušiť aj na tento výrok nadväzujúce uznesenie súdneho úradníka.

7. Sťažovateľka je toho názoru, že okresný súd napadnutými uzneseniami rozhodol arbitrárne, keď svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil, ale vo svojich záveroch sa obmedzil len na konštatovanie výsledkov hodnotenia skutkového stavu bez logického vysvetlenia zistených skutočností a bez riadnej a správnej aplikácie súvisiacich právnych ustanovení. Napadnuté uznesenia sú preto nepresvedčivé, nepreskúmateľné a popierajú princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom by malo byť predvídateľné súdne rozhodnutie.

8. V dôvodoch ústavnej sťažnosti sťažovateľka argumentovala, že z výrokovej časti uznesenia o schválení zmiery vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol o vrátení 50 % všetkých zaplatených súdnych poplatkov sťažovateľke. Uznesenie o schválení zmiery nebolo stranami sporu napadnuté riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a nadobudlo právoplatnosť 15. januára 2019. Súd prvej inštancie vydal 12. júna 2019 uznesenie č. k. 8 Cb 140/2011-1040 po tom, ako už v danej veci právoplatne rozhodol, teda v príkrom rozpore s ustanovením § 230 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a v ňom zakotvenou procesnou prekážkou rozsúdenej veci (*impedimentum rei iudicatae*).

9. Vo vzťahu k ustanoveniu § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch sťažovateľka uviedla, že označené ustanovenie upravuje možnosť zrušenia alebo zmeny rozhodnutia súdu aj bez návrhu, ale výslovne len v prípade rozhodnutí, ktorými súd rozhoduje o poplatkovej povinnosti, teda o vyrubení súdneho poplatku a o povinnosti strany sporu na jeho

zaplatenie, nie v prípade rozhodnutí o vrátení súdneho poplatku. Ako je zrejmé z výrokovej časti uznesenia o schválení zmieru, ako aj zo samotnej podstaty tohto typu rozhodnutia, ide o rozhodnutie vydané vo veci samej, ktoré po nadobudnutí právoplatnosti zakladá prekážku už rozsúdenej veci a ktoré nie je možné konajúcim súdom z vlastnej iniciatívy zmeniť po tom, ako nadobudlo právoplatnosť. Postup súdu prvej inštancie preto nemá oporu v zákone, závažným spôsobom zasahuje do ústavou garantovaných práv sťažovateľky a vzhľadom na absenciu akéhokoľvek relevantného odôvodnenia tohto postupu vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle. Okresný súd svojím nesprávnym procesným postupom „*prelomil*“ zásadu záväznosti a nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia (§ 226 CSP) a zásadu pojednávajúcu o prekážke rozsúdenej veci (§ 230 CSP), a tým znemožnil sťažovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Sťažovateľka tiež poukázala na ustanovenie § 250 CSP, v ktorom zákonodarca predpokladal pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka dve možnosti rozhodnutia. V prípade nedôvodne podanej sťažnosti jej zamietnutie a v prípade dôvodnej sťažnosti zrušenie sťažnosťou napadnutého uznesenia alebo jeho zmenu, pričom v prípade zrušenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia zákonodarca predpokladal vydanie nového rozhodnutia súdnym úradníkom. Podľa sťažovateľky z výroku a odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 20. júna 2019 nevyplýva nedôvodnosť sťažnosti sťažovateľky, keďže okresný súd ju nezamietol, ani nekonštatoval jej nedôvodnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia o sťažnosti je zrejmé, že okresný súd zrušil ako nadbytočné uznesenie súdneho úradníka len na podklade skôr vydaného uznesenia okresného súdu z 12. júna 2019. Preto je sťažovateľka toho názoru, že okresný súd rozhodol o jej sťažnosti v rozpore s § 250 ods. 1 a 2 CSP bez toho, aby sa zaoberal v sťažnosti uvedenými dôvodmi a tieto vyhodnotil, pričom svoj procesný postup nijakým spôsobom neodôvodnil, ale uvedené rozhodnutie „*založil na protizákonnom opätovnom rozhodnutí v už predtým právoplatne rozhodnutej veci*“.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jej v záhlaví označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu, aby napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

12. Vec napadla ústavnému súdu 18. augusta 2019 a 17. októbra 2019 bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3.3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Robert Šorl (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

13. K prijatej ústavnej sťažnosti sa vyjadril podpredseda okresného súdu listom sp. zn. Spr 614/20 z 5. októbra 2020, ktorý po zrekapitulovaní celého priebehu konania, obsahu napadnutých rozhodnutí a sťažnostnej argumentácie sťažovateľky k veci samej uviedol:

„S poukazom na obsah celého spisu sp.zn. 8Cb/140/2011 navrhujeme ústavnej sťažnosti spoločnosti Silverside a.s. Bratislava nevyhovieť, nakoľko podľa nášho názoru nedošlo k porušeniu práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Topoľčany č.k. 8Cb/140/2011 – 1040 zo dňa 12.06.2019 a č.k. 8Cb/140/2011 – 1048 zo dňa 20.06.2019. Z napadnutých uznesení vyplýva, z akého dôvodu bolo nimi rozhodnuté o nároku sťažovateľa na vrátenie súdnych poplatkov, keď v uznesení o schválení súdneho zmieru č.k. 8Cb/140/2011 – 1017 zo dňa 09.01.2019 súd rozhodol o vrátení 50% zo všetkých zaplatených poplatkov žalobcovi napriek tomu, že v čase vydania tohto uznesenia už uplynula doba viac ako tri roky od konca kalendárneho roka, v ktorom bol posledný súdny poplatok zaplatený. Z obsahu spisu je nesporné, že právni zástupcovia sporových strán navrhli na pojednávaní dňa 09.01.2019 uzavrieť spor schválením zmieru v takom znení, ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia č.k. 8Cb/140/2011 – 1017 okrem časti týkajúcej sa rozhodnutia o vrátení 50% všetkých zaplatených poplatkov žalobcovi a súd schválil zmier v navrhnutom znení a pripojil do výroku rozhodnutia aj ustanovenie o vrátení súdnych poplatkov žalobcovi. Právni zástupcovia sporových strán svojimi podpismi do zápisnice vyjadrili súhlas so schváleným zmirom, avšak súčasťou tohto zmieru nebolo rozhodnutie o vrátení súdnych

poplatkov, pričom o tomto vrátení rozhodol súd v súlade s § 11 ods. 7 Zákona č. 71/1992 Zb. a opomenul pritom skutočnosť, že od konca kalendárneho roku, v ktorom bol zaplatený posledný súdny poplatok, uplynula doba viac ako tri roky a preto nie je ani možné rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku v zmysle § 13 ods. 3 citovaného zákona. Aj zo samotnej zápisnice o pojednávaní dňa 09.01.2019 vyplýva, že právni zástupcovia sporových strán si taktiež neuvedomili uvedenú skutočnosť a s vrátením súdnych poplatkov počítali, pretože podľa schváleného zmiernu sa žalobca zaviazal informovať žalovaných o vrátení súdneho poplatku a z tohto zrejme mienil zaplatiť žalovaným náhradu trov konania v sume 12 447,50 eura podľa schváleného zmiernu. Už na druhý deň po schválení zmiernu súd avizoval právnym zástupcom sporových strán, že súdne poplatky nebude možné vrátiť s poukazom na ustanovenie § 13 ods. 3 Zákona č. 71/1992 Zb. a preto aj vyššia súdna úradníčka následne rozhodla, že žalobcovi sa vracia 0 eur zaplatených súdnych poplatkov a súd rozhodol o zrušení tej časti uznesenia o schválení zmiernu, ktorou bolo rozhodnuté o vrátení 50% zo všetkých zaplatených poplatkov žalobcovi. Z ustanovenia § 14 ods. 4 Zákona č. 71/1992 Zb. vyplýva, že o vrátení súdnych poplatkov mal rozhodovať vyšší súdny úradník a proti jeho rozhodnutiu by bola prípustná sťažnosť, o ktorej by rozhodol sudca a pokiaľ napriek tomu sudca v uznesení o schválení zmiernu rozhodol aj o vrátení súdnych poplatkov, tak proti tejto časti jeho rozhodnutia mal pripustiť odvolanie. Z obsahu uznesení č.k. 8Cb/140/2011 – 1040 zo dňa 12.06.2019 a č.k. 8Cb/140/2011 – 1048 zo dňa 20.06.2019 napadnutých ústavnou sťažnosťou ako aj z postupu sudcu v konaní po pojednávaní dňa 09.01.2019 vyplýva snaha zmeniť predchádzajúce rozhodnutie o vrátení súdnych poplatkov vydané v rozpore s ustanovením § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. aplikáciou ustanovenia § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorého ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

Z vyššie uvedených dôvodov považujeme ústavnú sťažnosť sťažovateľa Silverside a.s. za neopodstatnenú.“

Súčasne uviedol, že „súhlasíme s tým, aby ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti, návrhy na ďalšie dokazovanie nemáme“.

14. K vyjadreniu okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko právny zástupca sťažovateľky, ktorý vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 22. októbra 2020 v plnom rozsahu zotrval na dôvodoch podanej sťažnosti a ďalej uviedol:

„Okresný súd Topoľčany v rámci písomného vyjadrenia... uviedol, že z obsahu uznesení č. k. 8Cb/140/2011 – 1040 zo dňa 12.06.2019 a č. k. 8Cb/140/2011 – 1048 zo dňa 20.06.2019 napadnutých ústavnou sťažnosťou ako aj z postupu sudcu v konaní po pojednávaní dňa 09.01.2019 vyplýva snaha zmeniť predchádzajúce rozhodnutie o vrátení súdnych poplatkov vydané v rozpore s ustanovením § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. aplikáciou ustanovenia § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorého ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu. Uvedený postup tak Okresný súd Topoľčany považuje za správny a súladný s právnymi predpismi.

S uvedenou argumentáciou Okresného súdu Topoľčany sa podľa nášho názoru nie je možné stotožniť a táto je v rozpore s ust. zákona č. 160/2015 Z. z. a zákona č. 71/1992 Zb.

Ako sme už uviedli v podanej sťažnosti, súd prvej inštancie v danom prípade predmetné uznesenia napadnuté ústavnou sťažnosťou vydal v rozpore so svojim predchádzajúcim rozhodnutím – uznesením vo veci samej, ktorým schválil súdny zmier strán sporu a zároveň rozhodol o vrátení časti zaplatených súdnych poplatkov žalobcovi, pričom toto jeho predchádzajúce rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, teda Súd prvej inštancie vydal tieto uznesenia v príkrom rozpore s ust. §§ 226 a 230 zákona č. 160/2015 Z. z. a v týchto ustanoveniach zakotvenou základnou procesnou zásadou o prekážke veci rozsúdenej /res iudicata/. Dovoľujeme si opätovne zdôrazniť, že voči pôvodnému Uzneseniu o schválení súdneho zmiaru nebolo prípustné odvolanie a strany sporu toto Uznesenie o schválení zmiaru nenapadli ani mimoriadnymi opravnými prostriedkami.

V súvislosti s ust. § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. – o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, na ktoré v rámci odôvodnenia Uznesenia 2, ale aj v rámci svojho písomného vyjadrenia odkazuje Okresný súd Topoľčany, je potrebné uviesť, že uvedené ustanovenie zákona č. 71/1992 Zb. upravuje možnosť zrušenia alebo zmeny rozhodnutia súdu aj bez návrhu, ale výslovne len v prípade rozhodnutí, ktorými súd rozhoduje o poplatkovej povinnosti /t.j. rozhodnutí, ktorými súd rozhoduje o vyrubení súdneho poplatku a povinnosti strany sporu na jeho zaplatenie/, nie v prípade

rozhodnutí o vrátení súdneho poplatku. Ako je napokon zrejmé z výrokovej časti Uznesenia o schválení súdneho zmiernu, ako aj zo samotnej podstaty tohto typu uznesení, jedná sa o rozhodnutie vydané vo veci samej, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia zakladá prekážku už rozsúdenej veci a ktoré nie je možné bez ďalšieho /napr. právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu vydané na základe oprávneným subjektom podaného dovolania, resp. mimoriadneho opravného prostriedku; podaná žaloba na obnovu konania/konajúcim súdom z vlastnej iniciatívy bez akéhokoľvek podnetu strán sporu a/alebo zákonných dôvodov na jeho zmenu/zrušenie meniť po tom, ako nadobudlo právoplatnosť.“

Sťažovateľka zároveň súhlasila s upustením od verejného ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

15. Ústavný súd upovedomil o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie aj žalovaných ako zúčastnené osoby, tí však svoje právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti nevyužili.

16. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných

práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

20. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07).

21. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie

jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

22. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami, ktorými okresný súd po právoplatnosti uznesenia o schválení zmieru a vrátení súdnych poplatkov opätovne rozhodoval o nároku sťažovateľky na ich vrátenie.

23. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

24. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

27. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

28. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

29. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

30. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

31. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

32. Podľa § 226 CSP právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

33. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

34. Podľa § 250 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne (ods. 1). Ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu (ods. 2).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

35. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces napadnutými uzneseniami, ktoré sťažovateľka považuje za arbitrárne a svojvoľné z dôvodu ich nedostatočného odôvodnenia a nesprávnej aplikácie súvisiacich právnych predpisov a súčasne popierajúce princípy právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2019 sťažovateľka uviedla, že je popretím zásady záväznosti a nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia, keďže ním okresný súd rozhodol opätovne vo veci vrátenia súdnych poplatkov, o ktorej už skôr právoplatne rozhodol (prekážka právoplatne rozhodnutej veci, pozn.) Sťažovateľka tiež namieta nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, ktoré podľa nej možno aplikovať len v prípade rozhodnutí o poplatkovej povinnosti. Podľa sťažovateľky okresný súd rozhodol o jej sťažnosti proti uzneseniu súdneho úradníka bez toho, aby sa zaoberal jej dôvodmi, čím znemožnil sťažovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

36. Z výroku uznesenia o schválení zmieru vyplýva, že okresný súd schválil zmier strán sporu a súčasne rozhodol o vrátení 50 % zo všetkých zaplatených poplatkov žalobkyni (sťažovateľke, pozn.). V odôvodnení uznesenia o schválení zmieru okresný súd uviedol, že strany sporu skončili súdne konanie schválením zmieru po začatí prvého pojednávania, preto majú nárok na vrátenie 50 % zo všetkých nimi zaplatených poplatkov tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o súdnych poplatkoch s tým, že o výške krátenej časti zaplatených súdnych poplatkov rozhodne súd samostatným uznesením. Právoplatnosťou uznesenia o schválení zmieru bola nastolená právna istota sťažovateľky vo veci jej nároku na vrátenie 50 % zo všetkých ňou zaplatených súdnych poplatkov s tým, že predmetom samostatného uznesenia okresného súdu mala byť len konkrétna suma vrátených poplatkov.

37. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 12. júna 2019 vyplýva, že okresný súd, posudzujúc možnosť vrátenia súdnych poplatkov sťažovateľke vzhľadom na súdom schválený zmier strán sporu, dospel k záveru, že s poukazom na ustanovenie § 13 ods. 3

zákona o súdnych poplatkoch a súvisiacu judikatúru ústavného súdu, ako aj na dátum zaplatených súdnych poplatkov a dátum uzavretia zmiery nemôžu byť súdne poplatky sťažovateľke vrátené. Z uvedeného dôvodu zrušil podľa § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch výrok uznesenia o schválení zmiery v časti vrátenia súdnych poplatkov sťažovateľke a rozhodol, že tieto sa sťažovateľke nevracajú.

38. Podľa § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

39. Podľa § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a).

40. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s ústavou, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

41. Citované ustanovenie § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch zakladá oprávnenie súdu ex officio zrušiť alebo zmeniť nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, teda o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Úzko súvisí s ustanovením § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého poplatok sa vráti, ak ho zaplatil ten, kto nebol povinný platiť alebo kto ho zaplatil na základe nesprávneho rozhodnutia súdu. V týchto prípadoch je zrušenie nesprávneho rozhodnutia súdu predpokladom pre vrátenie poplatku, ktorý bol zaplatený na základe tohto nesprávneho rozhodnutia. Z gramatického (jazykového) a teleologického výkladu ustanovenia § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že jeho aplikácia neprichádza do úvahy v prípadoch rozhodnutí, ktorými súd rozhoduje o vrátení súdneho poplatku, ktorý bol vyrubенý správne, teda v čase

rozhodovania o poplatkovej povinnosti išlo o správne rozhodnutie súdu o poplatkovej povinnosti.

42. Ústavný súd bez toho, aby sa bližšie zaoberal dôvodom na zrušenie a následnú zmenu pôvodného rozhodnutia o vrátení súdnych poplatkov sťažovateľke, ktorý ani nemá právnu relevanciu pre posúdenie ústavnej konformity napadnutých uznesení, konštatuje arbitrárnosť postupu okresného súdu, ktorý, aplikujúc ustanovenie § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch na rozhodnutie o vrátení súdnych poplatkov, opätovne rozhodol o tomto nároku sťažovateľky, v dôsledku čoho porušil zásadu záväznosti a nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia a nepripustne zasiahol do právnej istoty sťažovateľky nastolenej právoplatným rozhodnutím súdu (uznesením o schválení zmieru), keď svoje rozhodnutie zmenil po tom, ako o vrátení poplatkov sťažovateľke právoplatne rozhodol.

43. Ústavný súd považuje za podstatné upriamiť pozornosť okresného súdu na zmysel a účel právnej normy zakotvenej v § 11 ods. 7 druhej vete zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorej ak konanie skončia strany alebo účastníci schválením zmieru po začatí prvého pojednávania, vráti sa im 50 % zo všetkých zaplatených poplatkov. Predmetné pravidlo bolo do právnej regulácie vracania súdnych poplatkov inkorporované zákonom č. 420/2004 Z. z. o mediácii a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom dôvodová správa k nemu argumentovala tým, že ide o „*snahu motivovať aj navrhovanou finančnou výhodou, ak strany svoj spor čiastočne alebo celkom vyriešia zmierne v rôznych štádiách súdneho konania*“. Nadväzne ústavný súd dodáva, že snaha zákonodarcu je nepochybne dôraznejšia a silnejšia v súdnych procesoch trvajúcich dlhší čas, a tak intenzívnejšie zaťažujúcich súdny systém i samotné vysluhovanie spravodlivosti. Preto má byť vôľa sporových strán uzavrieť zmier v dlhší čas trvajúcim konaní a fortiori „odmenená“ znížením poplatkového zaťaženia. Ak však všeobecný súd bude v procesných situáciách popísaného druhu striktne pozitivisticky a priorizujúc jazykový výklad § 12 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch uplatňovať zákonnú lehotu obmedzujúcu možnosť rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku, účel § 11 ods. 7 druhej vety bude popretý, a to práve v konaniach, ktorých dĺžka trvania determinuje potrebu oceniť motiváciu sporových strán zmieriť sa a dosiahnuť definitívne nastolenie stavu právnej istoty.

44. V uvedených súvislostiach stojí podľa názoru ústavného súdu v doplnkovej argumentačnej pozícii za úvahu aj historický výklad vzťahu § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý je súčasťou regulácie súdnych poplatkov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona, a § 11 ods. 7 druhej vety zákona o súdnych poplatkoch, ktorá (ako už bolo naznačené) sa súčasťou regulačnej matérie stala až od 1. septembra 2004. Ak totiž § 13 ods. 3 výslovne odkazoval na § 11 zákona o súdnych poplatkoch v období do 31. augusta 2004, nemožno vylúčiť, že zákonodarca pravidlo podľa § 11 ods. 7 druhej vety toho istého zákona mienil ako výnimku z naďalej uplatňovanej lehoty limitujúcej rozhodnutie o vrátení súdneho poplatku, hoci to exaktne v texte právneho predpisu nevyjadril. Vhodnou procesnou cestou slúžiacou presadeniu naznačeného vzťahu oboch analyzovaných ustanovení potom môže byť i zužujúci výklad § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch pri definovaní tam použitej kategórie „rozhodnutie o poplatkovej povinnosti“. Takýto interpretačný postoj nemožno vôbec vylúčiť s ohľadom na už zadaný účel § 11 ods. 7 druhej vety zákona o súdnych poplatkoch. Ústavný súd však predmetné úvahy predkladá výlučne na účel riadneho odôvodnenia vyhovujúceho výroku tohto nálezu, nie s ambíciou vstupovať na pôdu záväzného výkladu podústavného práva, čo mu neprináleží, keďže netvorí súčasť sústavy všeobecného súdnictva.

45. V každom prípade ale ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd pri rozhodovaní napadnutými uzneseniami nezohľadnil formulované úvahy, čo je v okolnostiach sťažovateľkinej veci problematické aj na úrovni uplatňovania ústavného práva.

46. Princíp právnej istoty je integrálnou súčasťou generálneho princípu právneho štátu (PL. ÚS 12/05) zaručeného v čl. 1 ods. 1 ústavy. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že budú ich správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).

47. Okresný súd namietaným postupom spočívajúcim vo výklade a aplikácii ustanovenia § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch porušil procesné princípy civilného sporového konania, nerešpektoval účel (pozri bod 43 tohto nálezu) aplikovaných právnych noriem v relevantných okolnostiach sťažovateľkinej veci, a tým zasiahol do jej základného práva na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivý súdny proces. Okresný súd postupoval arbitrárne aj pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu súdneho úradníka, ktoré v nadväznosti na zrušenie výroku o vrátení súdnych poplatkov sťažovateľke ako nadbytočné zrušil bez toho, aby sa zaoberal dôvodmi jej sťažnosti, čím nedovolené obmedzil sťažovateľke realizáciu jej procesných práv. Keďže okresný súd sa argumentáciou sťažovateľky vôbec nezaoberal, zaťažil tak svoje rozhodnutie nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktorého dôsledkom je jeho ústavná neudržateľnosť. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami (bod 1 výroku nálezu).

48. V sťažnostnom petite sťažovateľka navrhovala vysloviť porušenie jej základného práva na súdnu ochranu „*v spojení*“ s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy. Ústavný súd však zdôrazňuje, že vypočítané ustanovenia ústavy negarantujú fyzickým osobám a právnickým osobám žiadne základné práva a slobody, ale sú adresované ako príkazy všetkým orgánom verejnej moci pri realizácii ich vrchnostenských úloh. V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však ústavný súd chráni základné práva a slobody sťažovateľov. Prioritne teda v konaní o ústavnej sťažnosti nejde o kontrolu súladu postupov a rozhodnutí orgánov verejnej moci s ústavou, ale o poskytovanie účinnej ochrany základným právam a slobodám sťažovateľov. Preto v tejto časti ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

49. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla aj zrušenie napadnutých uznesení a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

50. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli

porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

51. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

52. Keďže na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutými uzneseniami okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

53. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

54. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

55. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou okresného súdu, riadiac sa právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze, opätovne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu súdneho úradníka, rešpektujúc princíp právnej istoty sťažovateľky nastolený uznesením o schválení zmieru, zásadu jeho záväznosti a nezmeniteľnosti, ako aj účel aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch v okolnostiach sťažovateľkinej veci.

IV.

Trovy konania

56. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

57. Keďže sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nežiadala o priznanie náhrady trov konania, ústavný súd o trovách konania nerozhodoval.

58. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu